

ON HI HA DÉU, HI HA FUTUR

Cada any per aquestes dates escric una **carta a la comunitat** que el Senyor m'ha confiat. El fil conductor és en el títol: *On hi ha Déu, hi ha futur*. Podem dir que ha estat el lema de tots els discursos i homilies del Papa Benet XVI a Alemanya, i sempre mirant al conjunt d'Europa. Al més d'agost varem verificar que és una gran veritat, amb l'afluència de quasi dos milions de joves a la JMJ. Una alenada d'aire fresc, una gran esperança, si pensem que aquests joves han nascut en la cultura del nihilisme i de la tecno-ciència i que naveguen per les xarxes de la globalització. Atesa l'edat, molts no arribaren a experimentar el magnetisme del Papa Wojtyła, però han reconegut la persuasió de la raó que exerceix Joseph Ratzinger. És en aquests darrers viatges, travessant fortes turbulències, que ho hem pogut constatar: succeí al Regne Unit, i el mateix ha succeït a Alemanya. Tot ens posa de manifest que l'esperança cristiana és ben viva! Sí, on hi ha Déu, hi ha futur!

Recuperar el sentit de la iniciació cristiana

Els problemes hi són, començant per la insuficient implicació de les famílies en l'educació cristiana dels infants i adolescents. També aquí hem de procurar persuadir els pares que inscriure els seus fills a la Catequesi és alguna cosa més que l'hora dels dijous a la tarda. Sense participar amb ells en l'Eucaristia dominical, el procés de la seva iniciació cristiana ja s'estronca des del primer moment. Així ho expressà Benet XVI: *“Estimats pares, no tingueu por de les dificultats (...) No esteu sols! La comunitat cristiana està prop vostre (...) La Catequesi acompanya els vostres fills en el seu creixement humà i espiritual, però s'ha de considerar com una **formació permanent, no limitada a la preparació per a rebre els sagraments**: en tota la nostra vida hem de créixer en el coneixement de Déu”*. En el nou Pla Pastoral de la nostra diòcesi aquest és un dels objectius.

En algunes escoles cristianes de la demarcació no es pot fer la primera comunió, per exemple, si hom no està inserit o no es disposa sincerament a inserir-se en la l'Eucaristia que se celebra els diumenges. Aleshores els remeten a les seves parròquies. La pregunta és inevitable: ¿és que en el fer-ho a la pròpia parròquia —que hauria de ser el més normal— ja hi va inclòs el pensar que en ella els pares es poden dispensar de tots els elements que implica la iniciació cristiana dels fills? Significaria que el procés ja s'inicia erradament, viciadament. Apel·larem, també aquí, a la responsabilitat i els hi explicarem que si no és així es posa de manifest una insuficiència en la seva actitud, que inevitablement tindrà conseqüències en tants ordres. Rebre els sagraments de l'Eucaristia i la Confirmació implica la participació en la Missa dominical. La missa dels **dissabtes a les 19'15**, que habitualment presidirà Mn. David, pot ésser la celebració més apropiada per la Catequesi i l'Esplai, amb la participació de les famílies. Hi haurà també **servei de guarderia**.

Aplicar els criteris de l'anomenada *emergència educativa*

M'hi he referit en altres ocasions: vivim en una situació que es pot qualificar d' **emergència educativa**. En el camp educatiu no es pot anar sols, tots ens hi hem d'implicar. Les diverses institucions —família, escola, parròquia— hem de col·laborar més estretament. L'esperança ens ha de portar a generar uns processos formatius en els quals no només no ens trepitgem els uns als altres, sinó que ens ajudem en la seva eficaç realització. Les associacions juvenils han de partir de les orientacions, tan riques, que el Papa va fer als joves en la darrera JMJ, i cal aprofundir en les pautes que Benet XVI ha donat, amb tanta nitidesa i raonabilitat, sobre l' *“emergència educativa”*. Pares i monitors podeu aprofundir aquesta temàtica servint-vos del llibret D'Eugenio Alburquerque *“Emergencia y urgencia educativa”*, CCS.

Penso ara en la realitat de l' **Esplai Sant Vicenç** que encarna el que des de fa tants anys s'ha anomenat “Moviment Infantil i Juvenil”, i que ara celebra, amb goig, el seu desè aniversari, una vegada fet el gir d'orientació promogut des dels responsables de la Parròquia, que va ser tan dolorós i que va deixar ferides. A aquest pastor-pescador se li esquinçà la xarxa, i hi hagué una ruptura que ell és el primer de lamentar. Tot amb tot, aquesta institució educativa va continuar amb noves incorporacions i amb el suport d'algunes famílies, i ha arribat feliçment fins avui. Què puc dir-los en aquest desè aniversari: que **estimïn la parròquia, que facin parròquia, i que treballin des de la parròquia** al servei dels infants, dels joves, tan de la comunitat com de la Vila. És fonamental, si volem que la nostra **pastoral juvenil** prengui consistència, que la cadena generacional no només no s'interrompi, sinó que es consolidi i ajudi a créixer aquesta comunitat cristiana radicada a Sarrià. També els demano que no eduquin només en els “valors”, sinó especialment en les **“virtuts”**, en concret en les virtuts

cardinals, que són la prudència, la justícia, la fortalesa, i la temperança. Si no s'adquireixen les virtuts humanes, les altres, anomenades "teologals" –fe, esperança i caritat- no donaran el fruit, perquè no tenen terra.

Parlant amb noies de l'antiga Acció Catòlica de Sarrià, avui octogenàries, em commou quan fan referència a la seva "**cordada**": perquè cada una d'aquelles joves se sabia ben lligada a la "corda" i hi havia qui anava al davant de la "cordada". Foren anys molt rics i fecunds, precisament per aquesta raó. Els grups, associacions, moviments, han de superar la temptació d'esdevenir autorreferencials, de constituir-se en capelletes potser afectivament molt gratificants, però que poden ser infecundes pastoralment, apostòlicament. Les que tenen una autonomia, reconeguda pel Bisbe, són cridades a viure-la en la plena comunió, cercant de construir ponts amb la realitat que està en el seu origen. Ens cal continuar treballant en la formació cristiana d'adolescents i joves. constituir un **grup de Confirmació**, vetllar per la continuïtat de "**Cercles d'Estudi**", el dels dilluns, el dels dijous i el que amb l'ajut del nostre seminarista Beto Sols, es podria fer els divendres.

Pastoral de la salut: l'atenció als malalts i a les persones ancianes

L'atenció als malalts i a les persones ancianes necessitades, que estan soles, no només és una tasca indefugible sinó que ha de constituir un objectiu prioritari en una comunitat parroquial. S'imposa un relleu generacional, cosa que no és fàcil. Les visitadores de malalts, de residències, de persones soles, han treballat durant molts anys en la pastoral de la salut, al costat dels mossens. Algunes d'elles, per motius d'edat ja no poden continuar. Necessitem nous voluntaris, joves, homes, dones, que disposin d'alguna hora a la setmana i que es reuneixin un cop al mes amb els responsables, Rosa Catarineu i el diaca Xavier Rius per formar-se bé en aquesta tasca i bescanviar informació sobre el que es va realitzant, descobrir noves necessitats, atendre-les, i coordinar bé tota la tasca.

Jo us demano que reflexioneu en la possibilitat de col·laborar-hi. Ben aviat oferirem un díptic on s'explica més detalladament en què consisteix la Pastoral de la Salut, i quins compromisos implica, com també un altre díptic en el que s'expliqui què cal fer quan coneixem casos concrets que caldria atendre, i propostes que es vulguin fer. Si la nostra Parròquia té un grup tan nombrós d'adoradors eucarístics, penso que alguns d'ells, si ho mediten davant el sagrari, poden decidir-se a integrar-se en aquesta tasca, que deriva tan clarament d'una exigència evangèlica: els malalts han de ser "mimats", perquè són membres sofrents del Cos de Crist, i en l'atenció envers ells els mossens hi tenim un paper específic, però no l'únic ni exclusiu.

L'adoració eucarística

Siguem generosos amb el nostre temps per al Senyor i amb els pobres, els malalts, els qui es troben sols. És un goig per a mi el verificar que la nostra Parròquia és veritablement un lloc de pregària i d'adoració. Els qui no us heu inscrit en algun torn, us animo a fer-ho. Benet XVI, en el seu viatge a Alemanya, va referir-se a la necessitat d'una Església "**desmundanitzada**", alliberada de fardells i privilegis materials i polítics, per a dedicar-se millor, i de manera veritablement cristiana, al món sencer, ben oberta al món. Només "desmundanitzant-se", pot l'Església viure més àgilment la seva vida de **ministeri d'adoració a Déu i al servei del proïsme**. En unes seves paraules a Friburg hi trobem aquesta perla preciosa: "*L'Església s'obre així al món, no per obtenir l'adhesió dels homes a una institució amb les seves pretensions de poder, sinó més aviat per fer-los entrar en si mateixos i conduir-los així envers Aquell del qual tota persona pot dir, amb Sant Agustí: Ell és més íntim a mi que jo mateix (...)* No es tracta de trobar una nova tàctica per a relançar l'Església".

Altres temes

No els puc tractar ara, en aquest escrit, per manca d'espai, malgrat la seva importància: penso en el **Centre Parroquial**, embarcat en unes obres del seu Teatre molt costoses, que anem afrontant, i en la seva vida associativa. Són necessaris socis! Potser caldrà resituar bé "seccions", com la Catequesi i l'Esplai, qualificades així no massa afortunadament, atesa la seva vinculació directa amb la tasca formativa cristiana pròpia de la Parròquia. Penso també en la nostra **Càritas**, vital en aquests moments de crisi per a tantes famílies, **l'economia parroquial**, etc. En tot el treball compto des d'ara amb l'ajut del nou Vicari parroquial, **Mn. David Álvarez**, el qual esdevé correponsable i estretíssim col·laborador, amb el Consell Pastoral, en la meua responsabilitat de "pastor propi" que em fou confiada ara farà 14 anys.

Invoco la intercessió de Sta. Teresina del Nen Jesús, la memòria de la qual va ser ahir, la de Sant Francesc d'Assís, la festivitat del qual és el proper dimarts, i la del nostre beat Pere Tarrés. Que la Verge del Roser ens acompanyi en el nostre camí. Ella és el model de la nostra esperança!

Mn. Manel Valls Serra, rector
